

ВЪЗМОЖНО Е

*Може би те подминах като пътен знак,
като дърво,
като паметник на площада.
Взех те за отшелник,
за звезда възгордяна.
Или просяк...
До днес не зная кой си...
Сред тишина и унес
подтискам болката в сърцето
и пространството.
Сама. Забивам гвоздеи,
кова пролуките...
Макар да зная колко слънцето
е изморено.*

*Да те търся ли?!
Може би си вече с изкуствени зъби.
Изнервен и сприхав.
Влюбен в самотата
и в пороци три!
Самотата никого, никого не пуска!*